

Feestdagen

We schuiven naar het nieuwe jaar toe. Een tijd van terugkijken, evalueren en weer vooruitkijken. Ik word er melancholisch van. Het confronteert me toch weer met wat er is en wat er niet is, met mijn levende verlies. We zijn trots op alle sprongen die ons vlindertje het afgelopen jaar gemaakt heeft, maar realiseren ons meteen ook wat ze daarmee dus allemaal niet zal halen. Dat zij de dag voor Kerst jarig is, helpt dan niet. Ze is zes jaar geworden. Normaal zou ze nu tegen Kerst haar eerste briefje geschreven hebben. Dat doet pijn.

Tegelijkertijd word ik ook een behoorlijk tegendraads van al dat terugkijken, evalueren en vooruitkijken. Wat waren de hoogtepunten en welke goede voornemens hebben we voor het volgende jaar? Het irriteert me al die overzichten en dat gepraat over goede voornemens. Waarom toch vroeg ik me af? Het is vooral streven naar perfectie wat er onder al dat terugkijken, evalueren en vooruitkijken schuilt, wat me tegendraads maakt. De suggestie dat je dat helemaal zelf in de hand hebt: geluk, het hoogste.

Terwijl het leven mij de afgelopen jaren, en niet alleen door de geboorte van ons vlindertje, juist geleerd heeft dat het perfecte leven niet bestaat. En ook niet te maken is. Als je mazzel hebt lacht het leven je jaren toe. Maar dat is niet meer dan mazzel. Voorspoed is nu geen gegeven. Ik gun het eenieder, maar het blijft mazzel. Van de ene op de andere dag kan dat leven er heel anders uitzien.

Is dat erg of te somber? Nee, eigenlijk niet. Het is gewoon zo. Dat is het leven. Niet meer en niet minder. Het beste wat je kunt doen is er gewoon het beste van maken. En grappig genoeg is ergens het beste van maken, eigenlijk veel makkelijker dan iets perfect zien te krijgen.

En dus kijk ik eigenlijk wel uit naar Oud en Nieuw. En ik kijk vooral uit naar eind januari, als al die goede voornemens gesneuveld zijn, en ik heel tevreden kan constateren dat ik er gewoon weer het beste van gemaakt heb...

Ik wens jullie alvast het best mogelijke, meest haalbare, 2019!